

ת"פ 19468/03/18 - מדינת ישראל נגד מ' י', סמיר מועד, ס.א.ל.ח. למסחר בע"מ

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 19468-03-18 מדינת ישראל נ' י' (עציר)

בפני
בעניין:

המאשימה

מדינת ישראל

נגד

הנאשם

מ' י' (עציר)

וכן בעניינם של הטוענים לזכות:

1. סמיר מועד

2. ס.א.ל.ח למסחר בע"מ

באמצעות מר לואי אבו אל היג'א

גזר דין

כללי

מ' י', הנאשם בתיק זה הורשע על-סמך הודאתו בביצוען של **שורה של עבירות המנויות בפקודת הסמים המסוכנים** זאת לאחר שסוכן, אשר פעל בשליחות משטרת ישראל ואשר לו היכרות מוקדמת עם הנאשם, רכש ממנו סמים.

כך, הורשע בביצוען של **שלוש עבירות של סחר בסם מסוכן**, בניגוד לסעיפים 13 ו-19א לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש], התשל"ג-1973 (להלן: "**פקודת הסמים המסוכנים**") ובשלוש עבירות שעניינן **החזקת סם מסוכן שלא לצריכה עצמית** שלא כדין, בניגוד לסעיף 7(א) ו-7(ג) רישא לפקודת הסמים המסוכנים.

מעובדות כתב-האישום עולה שביום 10.8.17 **מסר הנאשם לסוכן הנ"ל 4 טבליות MDMA תמורת 200 ₪**; כי ביום 1.10.17 **קיבל הנאשם מהסוכן סך של 2,300 ₪ תמורת 50 טבליות של סם מסוג MDMA** וכי ביום 16.10.17 **מסר לו 346 טבליות MDMA בתמורה לסך של 15,000 ₪**.

בכל המקרים בוצעו העסקאות לאחר תיאומים מוקדמים בין השניים, אשר ארכו בין מספר שעות למספר ימים. באחד המקרים **קיבל הסוכן את הסם מידי קטין, אשר הופעל ע"י הנאשם**.

ראיות התביעה

התביעה הציגה תדפיס מידע פלילי, אשר לימד, שהנאשם נדון ביום 22.10.18, בגין עבירה של החזקת סמים לצריכה עצמית לעונש מאסר על-תנאי; ביום 30.3.16 נדון בעבירה של ניסיון לשוד למאסר ממש בן 13½ חודשים, כי ביום 25.1.16 נדון בגין גניבה לעונש מאסר על-תנאי, ביום 19.3.14 אושפז על-פי צו לאחר שהואשם בעבירות של איומים,

תקיפה והפרת צו שיפוטי; ב-25.2.14 נקבע שאינו מסוגל לעמוד לדין לאחר שהאשם בעבירת איומים; ביום 11.12.11 נדון ל-9 חודשי מאסר לאחר שהורשע בהעלבת עובד-ציבור, הפרעה לשוטר והיזק לרכוש במזיד.

בעברו גם הרשעות בעבירות איומים, הפרעה לשוטר, תקיפה, החזקת סמים לצריכה עצמית, סיכון אדם בנתיב תחבורה, גניבה, הפרת הוראה חוקית ועוד כשבגין כל אלו הוטלו עונשי מאסר על-תנאי.

עוד הציגה התביעה חוות-דעת פסיכיאטרית עדכנית בעניינו של הנאשם מבי"ח "מעלה הכרמל" מיום 28.3.18. חוות-דעת זו לימדה, כי בעת ביצוע העבירות נשוא תיק זה לא היה הנאשם במצב פסיכוטי פעיל וכי היום הוא כשיר לעמוד לדין. צוין כי הוא אמנם **סובל מסכיזופרניה פרנואידית, אך המחלה נמצאת בימים אלה בנסיגה (רמיסיה)**. צוין, שהוא סובל גם **מהפרעת אישיות אנטי-סוציאלית**.

ראיות ההגנה

סנגוריתו המלומדת של הנאשם, עו"ד אולמן, הגישה שורה של חוות-דעת פסיכיאטריות בעניינו של הנאשם. מהן עלה, כי **בשנים 2014 ו-2015 הוא נצפה במצב פסיכוטי, מה שגרר פיטוריו מאחריות פלילית, כמפורט לעיל**. צוינה **אבחנה שעניינה סכיזופרניה פרנואידית על רקע מחשבות-שווא של רדיפה המלווה בסכנה לעצמו ולזולת, וכן על רקע מחשבות אובדניות**. עם זאת, נרשמו גם קביעות, שבאשפוז הפגין התנהגות המאפיינת סכיזופרניה פרנואידית (שמיעת קולות וכו') אשר נראתה למומחים בלתי-מתאימה למצבו והובחן ניסיון להטעות את הבודקים.

טיעונים לעונש

התביעה

ב"כ המאשימה עמד בטיעונו על עברו הפלילי המכביד של הנאשם (12 הרשעות קודמות) חרף גילו הצעיר (27). התובע עמד על כך, שהעונש המירבי הקבוע לעבירות בהן הורשע הנאשם הוא 20 שנות מאסר (לכל עבירה). הוא סבר, ששורה של טעמים מצדיקים להחמיר בעניינו של הנאשם:

א. חומרת עבירות הסמים על נזקיהן הקשים וארוכי הטווח כאשר נסיבות אישיות צריך שתיסוגנה מפניה;

ב. מדיניות הענישה המחמירה הנקוטה בבתי-המשפט בכגון דא;

ג. הצורך להרתיע למנוע ולגמול באמצעות ענישה מחמירה;

ד. היקף פגיעת ההתמכרות לסם (גם במעגלים שסביב המשתמש).

ה. סם ה"אקסטזי", בו סחר הנאשם גורם לנזקים בריאותיים חמורים הן במישור הפיזי הן במישור הנפשי, והדבר אף זכה להכרה בפסיקת בית-המשפט העליון.

ו. כמות הסם הגדולה (400 כדורים).

ז. האמור בשלושה אירועים נפרדים, המחייבים קביעת מתחם נפרד בגין כל אחד מהם.

ח. הערכים החברתיים שנפגעו: החובה להגן על בריאות הציבור ועל שלומו הפיזי והנפשי, הצורך למנוע פגיעה לחברה

הנובע מהתמכרות לסמים.

ט. הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה מחמירות - עניין לנו במעשה מתוכנן היטב, הופעל קטין כבן 15 שנים; חלקו היחסי של הנאשם מרכזי; הנזק אשר עלול היה להיגרם לנוכח אופי הסם, בהתחשב בכמותו ובנגישותו הטובה של הנאשם לסם, רב. בפועל, נגרמו נזקים כספיים לרשויות האכיפה בדמות מחיר הפעלת הסוכן; טעמיו של הנאשם בביצוע המעשים - בצע כסף; המעשה לא היה מושפע ממצב פסיכוטי אלא נבע מרצונו החופשי של הנאשם ולפיכך אין לקבל טענה שעניינה היעדר יכולת להימנע מלבצע את המעשה.

י. עברו הפלילי של הנאשם והצורך להרתיע מפני עבירות שכאלה מצדיקים החמרה בתוככי מתחם הענישה.

התובע טען, כי יש לקבוע 3 מתחמי ענישה, אחד בגין כל אחד מסעיפי האישום -

מתחם הנע בין מאסר על-תנאי לבין 6 חודשי מאסר;

מתחם הנע בין שנה לשנתיים של מאסר בפועל;

ומתחם הנע בין 2 ל-4 שנות מאסר.

עם זאת, לבסוף הציע לקבוע מתחם עונשי כולל (פרי צבירת המתחמים זה לזה) בן 3 עד 6 שנות מאסר לריצוי בפועל לצד עונש מאסר על תנאי, קנס ופסילת רישיון נהיגה בפועל ועל-תנאי.

לנוכח מכלול הנתונים, סבר התובע שיש מקום להטיל על הנאשם עונש מאסר חמור וממושך. הוא אף ביקש שאורה על חילוט שלושה מכשירי טלפון סלולריים שנתפסו מידי הנאשם וכן ארבעה (בהמשך - שלושה) כלי-רכב שנתפסו והרשומים על-שמו.

ההגנה

הסנגורית טענה כי ראוי לקבוע שעניין לנו כאן באירוע אחד ולא בשלושה אירועים שונים כפי שטען התובע ולו מאחר שבפני בית-משפט השלום, בתיק אחר מפרשייה זו, תיק בעל מאפיינים דומים (בהיבט של מספר המעשים, אופיים ומועדי ביצועם) נקטה התביעה עמדה, שלפיה האמור באירוע אחד ולא בשלושה.

הסנגורית מיקדה חלק ניכר מטעוניה במצבו הפסיכיאטרי של הנאשם בציינה, כי זה לא מכבר, הוכר הנאשם כמי שסובל ממחלת-נפש קשה (סכיזופרניה פרנואידית) והדבר הוכר הן ע"י המערכת הפסיכיאטרית הן על-ידי בית-המשפט, עת הורו על העמדת ההליכים נגדו תוך מתן צו אשפוז לפי סעיף 15 לחוק טיפול בחולי-נפש.

הסנגורית עמדה על כך, שעניין לנו במי שהוצאו לו הוראות אשפוז על רקע העובדה שסיכן את עצמו ואת זולתו בין השאר על רקע שימוש נרחב בסמים. היא ציינה, כי בעיותיו הנפשיות גררו את החזקתו לבדו בתא המעצר על המשמעות הקשות של עובדה זו. צוין, כי נקבעה לו נכות פסיכיאטרית בשיעור גבוה ע"י מוסדות המדינה המוסמכים. הנאשם אינו עומד בקשר הדוק עם הוריו; הוא מטופל באישה וילדה. לאורך ילדותו היה חשוף לאלימות מצד אביו. הוא הוצא מהבית בגיל צעיר; נעשה ניסיון לשלבו במסגרות חינוך מיוחד, בחינוך חוץ-ביתי אך הנאשם ברח, על רקע בעיותיו הנפשיות ממסגרות אלו. לבסוף, חבר לנוער-שוליים והסתבך בפלילים שוב ושוב. הוא החל משתמש בסמים וכך גם הסתבך מצבו הנפשי. לדעת הסנגורית, יש לייחס משקל ממשי למצבו הנפשי של הנאשם בין השאר על רקע העובדה

עמוד 3

ששב"ס איננו ערוך לטפל במי שסובל מבעיות דוגמת זו שממנה סובל הנאשם.

הסנגורית הפנתה לשורה של פסקי-דין, שבהם נגזרו עונשים קלים בהרבה מאלו שהוצעו ע"י התובע (24-15 חודשי מאסר לריצוי בפועל).

הנאשם בדברו האחרון

הנאשם הביע צער על מעשיו. לדבריו קיבל 1,000 ₪ בחודש כגמול על מעשיו על-מנת שיוכל לחיות.

דין והכרעה

גזירת-דינו של הנאשם שלפניי איננה עניין פשוט. מתרוצצים בזירה בערבוביה שורה של שיקולים, המטים את הכף לכאן ולכאן והמחייבים כולם שקילה זהירה ומושכלת.

מחד גיסא, עניין לנו במי שהייתה לו נגישות טובה לסם מסוכן ורעיל ויכול היה תוך זמן קצר לספק סמים מסוג MDMA (אקסטזי) לסוכן משטרתי על-פי דרישה. כמויות הסמים בהן מדובר אינן זניחות או קטנות ועל רקע הנגישות הטובה לסמים מחייב הדבר שקלול לחומרה. גם עברו הפלילי של הנאשם מכביד ומחייב החמרה.

מאידך גיסא, עניין לנו כאן בבחור צעיר, כבן 27 שנים, עם סיפור חיים מורכב וקשה מאחוריו; אשר בא מבית קשה; ספג אלימות ונפלט ממסגרות חינוכיות רבות; מי שנקלע לסמים בעצמו ואף סובל ממחלת נפש (גם אם זו מצויה בנסיגה בשלב זה).

גזירת העונש תיעשה לאורו של סימן א'1 לפרק ו' שבחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין") שעניינו הבניית שיקול-הדעת השיפוטי בענישה. אנחה את עצמי בעקרון שלפיו העיקרון המנחה בענישה הוא שימור יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם לבין סוג העונש המוטל עליו ומידתו. (סעיף 40ב לחוק העונשין).

טרם שאפנה לקביעת מתחם העונש ההולם (כמצוות סעיף 40ג לחוק העונשין), אפנה לבחון אם המעשים המתוארים בכתב-האישום מהווים "אירוע אחד" כלשון סעיף 40ג(א) לחוק העונשין (שאז יש לקבוע מתחם עונש הולם אחד לאירוע כולו), שמא מדובר בכמה עבירות המהוות "כמה אירועים" (כלשון סעיף 40ג(ב)) שאז יש לקבוע לכל אירוע בנפרד מתחם עונש הולם ואז לגזור עונש בגין כל אירוע או עונש כולל לכל האירועים.

התבחין, שאותו קובע החוק בעניין זה פורש בפסיקת בית-המשפט העליון, כמתייחס למבחן "הקשר ההדוק" בין מעשי העבירה (ראו: ע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 29.10.14).

בבואי ליישם את הלכתו של בית-המשפט העליון על העניין שלפניי, מצאתי לנכון לקבל את עמדת הסנגורית ולהעדיפה על-פני עמדת התביעה. אינני סבור שראוי להפריד בין שלושה מעשי מכירת סם מסוג זה לסוכן אחד במהלך החודשים אוגוסט-אוקטובר 2017 לשלושה אירועים שונים ונפרדים, המחייבים קביעת מתחמי ענישה נפרדים. לטעמי, הפרדה כזו איננה אלא מלאכותית ולא-טבעית במהותה. האמור בעבירות זהות באופיין; המכירה התבצעה במסגרת תכנון עברייני אחד (כאשר הסוכן מהווה מבחינת הנאשם "לקוח חוזר", המגדיל מפעם לפעם את כמות הסם הנרכשת); המעשים בוצעו גאוגרפית באותו אזור.

לנוכח כל אלה, אני קובע חד-משמעית, כי עניין לנו ב"אירוע אחד" אשר יש לקבוע לגביו מתחם עונש הולם יחיד. מובן מאליו, שבקביעת מתחם העונש ההולם תילקח בחשבון העובדה שבמהלך התרחשות "אירוע" זה בוצעו שלוש עסקאות נפרדות, בהיקפים שונים, בפערי זמן ידועים ובעבור תמורה כספית משתנה.

ניתן, אפוא, לחזור לקביעת המתחם העונשי ההולם ביחס למעשי העבירה, שבעשייתם הורשע הנאשם שלפניי.

כידוע, קביעת המתחם נעשית מתוך התחשבות בערכים החברתיים שבהם פגע הנאשם במעשיו, במידת הפגיעה בערכים הללו הטמונה במעשיו הקונקרטיים, במדיניות הענישה הנהוגה בכגון דא ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה (אלו המנויות בסעיף 40ט לחוק העונשין) ונוספות שאינן נמנות בו (סעיף 40יב לחוק העונשין). הערכים החברתיים שבהם פגע הנאשם שלפניי ברורים; הם צוינו בטיעוניו המפורטים של התובע - בריאות הציבור בכללותו, הנפגעת פועל יוצא של הפצת הסמים המסוכנים למיניהם והשימוש בהם; שלום הציבור במישור הפיזי והנפשי; הפגיעה בציבור בכללו וברכשו פועל יוצא של מעשיהם של המכורים לסמים לצורך השגת הסם ותחת השפעתו.

מידת הפגיעה בערכים הללו במקרהו של הנאשם בלתי-מבוטלת. כפי שצוין בצדק בסיכומי התביעה, סם ה"אקסטזי" (MDMA) הוא סם מסוכן ורעיל העלול לגרום נזקים משמעותיים לבריאותם של המשתמשים בו ולסכן את גופם, את נפשם ולעיתים את חייהם.

מדיניות הענישה בכל הנוגע לעבירות של סחר בסמים היא מחמירה, בפרט כשמדובר בסחר בכמויות גדולות של סם אך גם כשמדובר במסחר בכמויות קטנות. הדברים ודאי נכונים מקום בו ההתרשמות הינה, שמדובר במי שיש לו נגישות קלה לסמים וביצע מספר מכירות של סם. בנסיבות אלה, הוטלו עונשי מאסר חמורים לריצוי בפועל כאשר הנסיבות האישיות נדחקו לא פעם לקרן זוית אל מול הסכנה שבעבירות ממין זה וחומרתן. עמדה על כך כב' השופטת א' פרוקצ'יה במסגרתו של ע"פ 211/09 **אזולאי נ' מדינת ישראל**, פסקה 10 (ניתן ביום 22.6.10) בצינה כדלהלן:

"...הענישה בעבירות מסוג זה נועדה, קודם לכל, לשרת את מטרת הגמול לעברייני על עיסוק בסם העלול לסכן חיי אדם ולפגוע בבריאות המשתמשים בו; שנית, על העונש להעביר מסר חד-משמעי של הרתעה ביחס לעבריינים פוטנציאליים, ולשמש אות אזהרה אפקטיבי לכל מי שמתכוון לקחת חלק במערכת ההעברות והסחר בסמים, תהא אשר תהא הפונקציה אותה הוא ממלא בשרשרת זו של העברת הסם מיד ליד. מזה זמן רב, מדגישים בתי המשפט בפסיקתם את חשיבות הערך הענישתי בעבירות סמים כאחד הכלים החשובים בפעילות לביעורו של נגע הסמים. ההחמרה בענישה בגין עבירות סמים משרתת את מטרת הגמול והרתעה, שהן היעדים העיקריים של הענישה בתחום הסמים"

על מנת לשרטט כדבעי את מתחם העונש ההולם בעניינו של הנאשם, עיינתי בפסיקה רחבה העוסקת בעבירות שעניינן סחר בסם מסוכן והחזקת סמים (מהסוג דכאן) שלא לצריכה עצמית. כאן המקום לציין, כי מדיניות הענישה בעבירות הנ"ל תלויה **בנסיבותיו** של כל מקרה ומקרה. במובן זה, נודעת חשיבות מרובה **לסוג הסם ולכמותו** (ראו: ע"פ 3820/09 **מדינת ישראל נ' חיים אוחיון**, ניתן ביום 6.9.09).

כך למשל, בפרשה שנדונה במסגרתו של ע"פ 8598/12 **ביאטרה נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 28.1.13) קיבל בית המשפט העליון ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה, במסגרתו הושת על המערער עונש מאסר בן 30 חודשי מאסר לריצוי בפועל (לצד שלילת רישיון נהיגה למשך 36 חודשים). עונש זה הוטל על המערער (על יסוד הודאתו) בגין ביצועה של עבירה שעניינה **סחר בסם מסוכן**, בניגוד לסעיפים 13 ו-19א לפקודת הסמים המסוכנים. עובדות מקרה זה לימדו, כי המערער (**בעל עבר פלילי שאינו מכביד** ושאינו בתחום הסמים) הגיע כשבאמתחתו **350 כדורי**

אקסטזי, שאותם מסר לסוכן ובתמורה קיבל לידיו סכום של 12,000 ₪. בית המשפט העליון כאמור קיבל את הערעור והעמיד את עונשו של המערער על **24 חודשי מאסר לריצוי בפועל**. צוין, כי מאחר ועל נאשם נוסף בפרשה (שנסיבותיו האישיות חמורות לאין שיעור מנסיבותיו של המערער) הוטל עונש זהה (30 חודשים), אזי קיימת הצדקה במקרה זה להפחית במידת מה מעונשו של המערער.

בפרשה שנדונה במסגרת ע"פ 869/07 **אלקיים נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 15.5.07) דחה בית המשפט העליון ערעור על גזר דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב, במסגרתו הושת על המערער **עונש מאסר בן 48 חודשים לריצוי בפועל** (לצד פסילה מלהחזיק או לקבל רישיון נהיגה במשך 12 חודשים). כמו כן, הופעל מאסר מותנה בן 12 חודשים (מחציתו במצטבר). עונש זה הוטל על המערער (על יסוד הודאתו) בגין ביצוע של עבירות שעניינן **סחר בסם מסוכן, גניבת רכב ומסחר ברכב גנוב** - עבירות לפי סעיף 13 לפקודת הסמים המסוכנים, וכן 413ב(א) ו-413א לחוק העונשין. עובדות מקרה זה לימדו, כי המערער (**בעל עבר פלילי**) מכר, ביחד עם אחר כ-200 **טבליות של סם מסוכן מסוג MDMA**, לסוכן משטרתי. בנוסף, המערער היה שותף לגניבתם של קטנוע ואופנוע, אותם הוא מכר, ביחד עם אחר לאותו סוכן.

לתיקים שעניינם בהחזקת סם מסוכן מסוג **MDMA** שלא לצריכה עצמית (ללא עבירות שעניינן סחר), ראו למשל -

בפרשה שנדונה במסגרת ע"פ 9978/08 **בודרם נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 21.4.09) דחה בית המשפט העליון ערעור על גזר דינו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע, במסגרתו הושת על המערער (**בעל עבר פלילי** שלא בעבירות סמים) עונש מאסר בן **24 חודשים לריצוי בפועל** (לצד פסילה מלהחזיק או לקבל רישיון נהיגה במשך 12 חודשים לאחר שחרורו). עונשים אלו הוטלו על המערער בגין ביצועה, על פי הודאתו, של עבירה שעניינה **החזקת סמים שלא לצריכה עצמית**, לפי סעיף 7(א) ו-7(ג) רישא לפקודת הסמים המסוכנים. עובדות מקרה זה לימדו, כי בחודש מאי 2008 נמצא המערער מחזיק בכיסו ובמקום מגוריו **242 טבליות של סם מסוכן מסוג MDMA**, וכ-1.98 גרם של אבקת חשיש.

בפרשה שנדונה במסגרת ע"פ 6931-08-09 **עייש נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 29.4.10) דחה בית המשפט המחוזי בחיפה ערעור על פסק דינו של בית משפט השלום בעכו, במסגרתו הושת על המערער עונש מאסר בן **48 חודשים לריצוי בפועל**, יחד עם עונשים נלווים נוספים (**בנוסף, הופעל במצטבר עונש מאסר מותנה בן שנתיים, כך שבסך הכל על המערער לרצות שש שנים בפועל**). במסגרת העונשים הנוספים, **המערער נפסל מלהחזיק או לקבל רישיון נהיגה במשך 36 חודשים לאחר שחרורו**. עונשים אלו הוטלו על המערער בגין ביצועה של עבירה שעניינה **החזקת סמים שלא לצריכה עצמית**, לפי סעיף 7(א) ו-7(ג) רישא לפקודת הסמים המסוכנים. עובדות מקרה זה לימדו, כי המערער (**בעל עבר פלילי מכביד ביותר**) החזיק בביתו שבעכו, **734 כדורים מסוג MDMA**, שלא לצריכה עצמית בלבד וללא היתר כדיון. כאן המקום לציין, כי פרשה זו נכללה במסגרת רע"פ 10141/09 **בן חיים נ' מדינת ישראל** (ניתן 6.3.12), הלוא היא "הלכת בן חיים". עם זאת בהתייחסו למקרה הקונקרטי של המערער, לא מצא בית המשפט העליון להיעתר לבקשתו.

בפרשה שנדונה במסגרת ע"פ 1932/15 **בן סעדון נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 17.4.16) דחה בית המשפט העליון ערעור על גזר דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה, במסגרתו הושת על המערער עונש מאסר בן **42 חודשים לריצוי בפועל**. עונש זה הוטל על המערער בגין ביצוע, על פי הודאתו, של עבירות שעניינן **החזקת סמים שלא לצריכה עצמית**, לפי סעיף 7(א) ו-7(ג) רישא לפקודת הסמים המסוכנים; הפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו, לפי סעיף 275 לחוק העונשין; השמדת ראיה לפי סעיף 242 לחוק העונשין. עובדות מקרה זה לימדו, כי המערער (**בעל עבר פלילי**

מכביד) החזיק בביתו סם מסוכן מסוג אקסטזי (MDMA) בכמות של 446 כדורים; סם מסוכן מסוג חשיש בכמות של 406.71 גרם, וכמות נוספת שאינה ידועה למשיבה; סם מסוכן מסוג קוקאין בכמות של 26.4 גרם, וכמות נוספת שאינה ידועה למשיבה, ושני משקלים אלקטרוניים. כאשר שוטרים הגיעו לדירתו של המערער - לשם ביצוע חיפוש על פי צו - המערער סירב לפתוח את הדלת והשליך במזיד סמים מסוכנים מסוג חשיש וקוקאין לאסלת השירותים והשמידם.

בפרשה נוספת שנדונה במסגרת ע"פ 8731/12 **לוגסי נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 11.4.13) דחה בית המשפט העליון ערעור על גזר דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה, במסגרתו הושת על המערער עונש מאסר **בן 22 חודשים לריצוי בפועל** (הופעל גם מאסר על תנאי אך מתוך התחשבות **במצבו הנפשי של המערער** נקבע כי זה ירוצה בחופף עם מאסרו הנוכחי). עונש זה הוטל על המערער בגין ביצוע, על פי הודאתו, של עבירות שעניינן **החזקת סמים שלא לצריכה עצמית**, לפי סעיף 7(א) ו-7(ג) רישא לפקודת הסמים המסוכנים; שיבוש מהלכי משפט, לפי סעיף 244 לחוק העונשין; הפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו, לפי סעיף 275 לחוק העונשין; החזקה ושימוש בסם לצריכה עצמית (לפי סעיפים 7(א) ו-7(ג) סיפא לפקודת הסמים המסוכנים). עובדות מקרה זה לימדו, על-פי האישום הראשון, כי המערער נסע ברכב ביחד עם אחר, כשהוא מחזיק בחבילה ובה **992 טבליות של סם מסוכן מסוג MDMA**. לאחר שהרכב עורר את חשדם של שוטרים שנסעו במקום, הם סימנו לו לעצור. נהג הרכב המשיך בנהיגה, ואילו המערער השליך את החבילה שהייתה ברשותו. לבסוף עצר הנהג והשניים נעצרו. בהמשך לכך, בזמן המעצר, הורה המערער לחברו שלא לומר כי החבילה שנזרקה שייכת לו. האישום השני לימד כי במסגרת חיפוש שנערך בביתו של המערער, לאחר מעצרו, נמצאו בדירתו סם מסוכן מסוג **חשיש במשקל של 92.8 גרם** וקופסה המכילה **500 ריבועי נייר של סם מסוכן מסוג LSD**.

מכאן, ראוי לבחון את הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות:

לא יכול להיות חולק על כך, שמעשיו של הנאשם היו **מתוכננים**. אמנם, נעשתה פניה של הסוכן אליו לרכישת סמים; דא עקא, ברור לחלוטין, שהנאשם ידע היטב היכן ניתן להצטייד בסמים וניכר שכאשר התבקש להשיגם נעשה הדבר לאחר משא ומתן מסודר. לפיכך, לא תישמע טענה, שלפיה אין האמור במעשים מתוכננים בקפידה.

חלקו היחסי של הנאשם בביצוע המעשים היה מרכזי ועיקרי. הוא עמד בקשר עם הסוכן, השיג את הסם וסיפקו. הוא אף נעזר לצורך ביצוע המשימה באדם נוסף (דניאל נביטובסקי), אשר הגיע אליו ומסר לו את הסם שאותו הזמין. בפעם אחרת, **נעזר בקטין**, אשר לפי עובדות כתב-האישום פעל על-פי הנחיותיו.

הנזק אשר עלול היה להיגרם פועל יוצא של מעשיו של הנאשם היה רב. ברור שלמעלה מ-**300 כדורי אקסטזי, המגיעים לשוק צרכני הסמים בהחלט עלולים היו לגרום לנזק בריאותי ונפשי לחלקם**. בפועל, **נזק זה נמנע** משהרשויות הצליחו להניח ידן על הסם.

מניעיו של הנאשם בביצוע העבירה - **רצונו להשיג לעצמו בצע כסף**. בטיעונים לפניי עלתה בבירור מצוקתו הכלכלית אך בוודאי שאין בזו כדי להצדיק ניסיון להשיג "כסף קל" בדרך אותה נקט.

בכל הנוגע ליכולתו של הנאשם להבין את הפסול שבמעשיו ולהימנע מביצועם, נפלה מחלוקת מסוימת בין הצדדים לפניי. התובע המלומד, תוך שהוא מפנה לחוות-הדעת הפסיכיאטרית האחרונה שהוצאה בעניינו של הנאשם, ציין כי הנאשם מצוי ברמיסיה מלאה ממחלת הסכיזופרניה הפרנואידית שממנה הוא סובל וכי לפיכך, אין לייחס כל משקל למחלה זו בהיבטי יכולתו להימנע מביצוע המעשה או להבין את הפסול שבו ואת חומרתו. לעומתו, הסנגורית המלומדת

הפנתה להיסטוריה הרפואית-פסיכיאטרית של הנאשם וטענה, שגם אם בעת הנוכחית הנאשם איננו מצוי במצב פסיכוטי, הרי שאין ניתן לדבר על החלמה מלאה וכי כל העת, מלווה אותו מחלתו ואין ניתן לומר בבירור מה היתה ההשפעה המדויקת על יכולותיו הקוגניטיביות של הנאשם.

בסוגיה זו, דעתי מצויה אי-שם בין דעתו של התובע לבין דעת הסנגורית.

הוכח בבירור שהנאשם סובל מבעיה נפשית קשה וחמורה, אשר אך לפני שנים בודדות אובחנה כמביאה אותו למצבים פסיכוטיים, אשר יש בהם כדי לשלול ממנו כליל את יכולתו להבחין בין טוב לרע, להבין את ההליכים המשפטיים, ולהשתתף בהם. בנסיבות אלה, גם אם הוא מצוי ברמיסה מלאה, **אין להתעלם כליל ממצבו הנפשי הבסיסי ומהשפעה מסוימת (גם אם לא דרמטית) על יכולתו להבין את הפסול שבמעשים ואת חומרתם ולהימנע מלבצעם.** על כל פנים, שיקול זה בוודאי שלא יקבל משקל מכריע בבואי לגזור לנאשם עונש. יודגש, כי לא הובאו לפניי ראיות המלמדות על כך שהמעשים בוצעו מתוך קרבה לסייג לאחריות פלילית (סייג אי-שפיות הדעת שבסעיף 34 לחוק העונשין) ולפיכך, לא יוכל הנאשם ליהנות מהפחתה בענישה כפועל יוצא של קביעה שכזו.

שקלתי את הערכים המוגנים שבהם פגעו מעשיו של הנאשם, את מידת פגיעת המעשים בערכים הללו, את מדיניות הענישה הנוהגת בכגון דא וגם את הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה לרבות סוג הסם בו מדובר, כמותו הכוללת, מספר העסקאות, שיתוף קטין בעסקה והשפעת מחלתו על ביצועה. לבסוף, באתי לדעה, כי מתחם העונש ההולם במקרה זה **נע בין 20 לבין 36 חודשי מאסר לריצוי בפועל** לצד עונש מאסר על תנאי, פסילת רישיון נהיגה וקנס, וכן חילוט רכושו לנוכח הכרזתו כסוחר סמים, כפי שיפורט בהרחבה להלן.

מכאן, ולצורך גזירת העונש המתאים, ראוי להתייחס לנסיבותיו של הנאשם אשר אינן קשורות בביצוע העבירה, הן נסיבותיו האישיות.

עונש מאסר ממושך בוודאי יפגע בנאשם, בפרט על רקע בעיותיו הנפשיות (שמענו מפי סנגוריתו כי הוא מוחזק לבדו במתקן המעצר על הקושי הרב הנלווה לכך); מאסר ממושך יפגע בהכרח במשפחתו ובפרט באשתו ובבתו הקטנטנה הן במישור הכלכלי הן במישור המוראלי. הנאשם נטל אחריות על מעשיו ושיתף פעולה עם רשויות החוק. הוא הודה באשמה, הביע צער וחרטה על המעשה, חסך זמן שיפוטי ניכר וכן פטר את הסוכן המשטרתי מהצורך להתייצב בבית-המשפט ולהעיד. נסיבות חייו הקשות של הנאשם הודגמו בראיות לעניין העונש ובטיעוני ההגנה. האמור במי שגדל בסביבה הורית אלימה, לא הצליח להשתלב במערכת החינוך, והסתבך בעבירות סמים ובחברה שולית פעם אחר פעם. הוא סובל מבעיות נפשיות כמפורט לעיל והללו מוחרפות כתוצאה משימוש מרובה בסמים, המבוצע על-ידיו. מובן, כי לנסיבות חייו הקשות בוודאי ניכרת השפעה על כל התנהלותו הבלתי-נורמטיבית וגם על ביצוע העבירות הנדונות כאן. עברו הפלילי של הנאשם מכביד. נתון זה בוודאי מחייב החמרה בענישה.

עוד ראוי להדגיש כי לנוכח אופי העבירה וסוג הסם, ראוי לנקוט ענישה מחמירה מטעמי הרתעת היחיד (ראו סעיף 40 לחוק העונשין) והרתעת הרבים (ראו: סעיף 40 לחוק העונשין).

לבסוף, לאחר שקילת כל השיקולים הנוגעים לדבר מצאתי לנכון להטיל על הנאשם עונשים כדלקמן -

א. 24 חודשי מאסר לריצוי בפועל מיום מעצרו;

ב. 12 חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים שלא יעבור עבירה על פקודת הסמים המסוכנים אשר איננה כרוכה

בשימוש בסמים או בהחזקתם לצריכה עצמית בלבד.

ג. קנס בסך 5,000 ₪ שישולם ב-5 תשלומים שווים החל ביום 1.6.19.

ד. רישיון הנהיגה של הנאשם יפסל למשך 18 חודשים מיום שחרורו מן המאסר. במידה שהוא איננו מחזיק ברישיון הוא יפסל מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה לתקופה כאמור.

ה. החלטה בעניין חילוט רכוש אשר נתפס מרשותו של הנאשם

(חלק בלתי-נפרד מגזר-הדין בעניינו)

מאחר שקבעתי, במסגרת הכרעת-דינו של הנאשם, בהתאם לבקשת התביעה לפי סעיף 36א(ב) לפקודת הסמים המסוכנים כי הנאשם הוא סוחר סמים, עליי לצוות בגזר-דינו שבנוסף לכל עונש **יחולט לטובת אוצר המדינה כל רכוש שהושג בעבירה של עסקת סמים**, אלא אם הדבר מוצדק מפאת נימוקים מיוחדים שיפורטו. בהקשר זה נכון להפנות להוראות סעיף 31(6) לפקודת הסמים המסוכנים, שלפיו קביעה של בית-המשפט שנידון הוא סוחר-סמים, הרי **שיראו את כל רכושו**, ככזה שהושג בעבירה של עסקת סמים, אלא אם כן הוכיח הנדון כי האמצעים ששירתוהו להשגת הרכוש היו חוקיים (ס"ק 31(6)(א)(א)); או שהרכוש הגיע לרשותו לא מאוחר משמונה שנים לפני מועד הגשת כתב-האישום (ס"ק 31(6)(ג)(ב)).

סעיף 31(6)(ב) לפקודת הסמים המסוכנים קובע כי רכוש, המצוי בחזקתו של הנדון, ייראה כרכושו אלא אם הוכיח שהרכוש הוא של זולתו.

לפיכך, ומאחר שהתביעה איתרה **ארבעה כלי-רכב אשר רשומים במשרד הרישוי על-שמו של הנאשם**, הללו צוינו במפורש בכתב-האישום המתוקן **ונתבקש חילוטם** בהתאם להוראת סעיף 36א(ב) הנ"ל.

כלי-הרכב הם אלו:

1. רכב מסוג **יונדאי** מ.ר. 89-012-13

2. רכב מסוג **פורד** מ.ר. 72-455-71

3. רכב מסוג **מזדה** מ.ר. 98-832-65

4. רכב מסוג **קיה** מ.ר. 25-624-72

יוער, כי בכתב-האישום צוינו גם שני מכשירי טלפון סלולריים - האחד מסוג סמסונג והאחר מסוג נוקיה, **השייכים לנאשם ואשר נתפסו בחזקתו**.

לנאשם הייתה הזדמנות להשמיע טענות ביחס למכשירים אלה אך הוא לא ניצל אותה.

לפיכך, **מכשירים אלה מחולטים ויועברו לאפוסטרופוס הכללי לטובת קרן החילוט** (הפועלת מכוח סעיף 36ח לפקודת הסמים המסוכנים).

בכל הנוגע לארבע המכוניות הנ"ל נמסרה הודעה לטוענים לזכות ברכוש על קיומו של דיון, שבמהלכו תינתן להם הזדמנות להשמיע טענותיהם בכל הנוגע להיותם הבעלים האמיתיים של כלי-הרכב, דהיינו, שהנאשם כלל אינו בעליהם.

יוער כבר כעת, **שעמדתו של הנאשם עצמו, לכל אורך הדיונים וגם בדיונים שנערכו לבירור טענותיהם של הטוענים לזכות ברכב, שכלי-הרכב אינם שייכים לו אלא נרשמו על-שמו מטעמי נוחות של הטוענים לזכות וכי הוא זכה לקבל עבור "התנדבותו" להירשם כבעלי-הרכב סך של 1,000 ₪ מדי חודש**, הן עובר למעצרו הן לאחר מעצרו (בדרך של הפקדה בקנטינת הכלא באמצעות אביו).

דיוני בירור הזכויות בכלי-הרכב נערכו לפניי בשני מועדים שונים ה-14.11.18 וה-6.12.18. הדיונים הללו נערכו בהתאם לסדרי הדין שנקבעו לכך בתקנות הסמים המסוכנים (סדרי דין לעניין חילוט רכוש), התש"ן-1990. הומצאו הודעות לטוענים לזכות בהתאם לתקנה 3(א); הטוענים לזכות הגישו תצהיריהם לבית-המשפט בהתאם לתקנה 3(ב). התביעה נימקה את בקשתה לחילוט הרכוש; הטוענים לזכות הביאו ראיותיהם בעניין זה; התובע טען אחריהם והביא ראיות לסתור טענותיהם הכול בהתאם לתקנה 4.

החלטה זו נכללת, בהתאם לתקנה 4(ב) בגזר-הדין והיא מהווה חלק בלתי-נפרד הימנו.

בדיון שנערך ביום 6.12.18 נדונה תחילה טענתו של הטוען לזכות, **מר לואי אבו-אל-היג'א**, ת.ז. 34815852, נציגה של חב' ס.א.ל.ח. למסחר 2011 בע"מ שלפיה כלי-הרכב בעל מ.ר. 93-832-65 (מסוג **מזדה**, מס"ד 3 לעיל) שייך לחברה, כי החברה רכשה אותו ביום 4.1.18 ואף שילמה את תמורתו המלאה למוכר (מר סמיר מועד). הוא ציין, כי הרכב אף נמכר במסגרת עסקי החברה (סוחרת מכוניות) למר האני ג'מיל ביום 28.1.18 וכי היא נאלצה להשיב לקונה את כספו בהתחשב בכך שכלי-הרכב נתפס מידי ביד המשרה כדרוש לחקירה.

הפרקליט המלומד, עו"ד פסקל, בהגינות ראויה לציין, מסר, לאחר בדיקת טענותיו של מר אבו-אל-היג'א ושמיעת עדותו בבית-המשפט, כי **הוא איננו מתנגד להשבת אותו כלי-רכב לחברת ס.א.ל.ח למסחר בע"מ** (ע"י נציגה מר אבו-אל-היג'א).

לפיכך, ולאחר שהתרשמתי אף אני כי כלי-רכב זה אכן **נקנה בתום-לב ובתמורה ע"י החברה הנ"ל, הוריתי על השבתו לה בהחלטתי מיום 6.12.18 (ראו פרוט' הדין בעמ' 49, ש' 14-3).**

בכל הנוגע לשלושת כלי-הרכב הנותרים, טען לפניי **מר סמיר מועד**, ת.ז. 34010231, באמצעות סגורו המלומד עו"ד אבו-חאטום, כי **הללו שייכים לו** ולפיכך, כי מן הדין להורות על השבתם לרשותו.

עיקר הדיון נסב סביב שאלת הבעלות בשלושת כלי-הרכב האלו כאשר **הסוגיה המרכזית אשר עמדה על הפרק היא אמינות טענתו של הטוען לזכות, מר מועד, שהמכוניות נרכשו בכספו-שלו ונרשמו על-שמו של הנאשם מטעמי נוחות בלבד ומפאת שפתוחים בעניינו של הטוען לזכות תיקים בהוצאה לפועל, מה שעלול היה לגרום לעיקולם**. לטענה זו הצטרף, כאמור, הנאשם.

בתצהירו, טען הטוען לזכות, כי **כלי-הרכב הנ"ל נשכרו ע"י מחזיקים שונים שאינם קשורים כלל לנאשם או לעבירותיו**. הוא טען, כי **הקשר היחיד בין כלי-הרכב לבין הנאשם הוא ברישומם במשרד הרישוי**. הוא הצהיר, **שהלכה למעשה הוא בעלי-הרכב, הוא רכשם והם שימשו לו כמקור פרנסה**. הוא משכירם ולפיכך נתפסו ברשות שוכרים שונים ולא בחזקת הנאשם. הוא הצהיר עוד **שאינן היכרות מוקדמת בין השוכרים לבין הנאשם**. כראיה

לבעלותו, הצהיר כי הוא מבצע עבור כלי-הרכב טיפולים שוטפים, משלם עבור מנויים בכביש 6 ובכביש המנהרות ועבור ביטוח. הוא הצהיר כי זכרון-דברים שנרשם ביחס לרכישת כלי-הרכב מול מגרש-המכוניות נרשם על-שמו. הוא הצהיר עוד, שבמסגרת הסכם כתוב בינו לבין הנאשם סוכם כי עבור רישום כלי-הרכב על-שמו של הנאשם שולם לנאשם סך של 1,000 ₪ מדי חודש.

לתצהירו צירף הטוען לזכות מסמכים כדלקמן -

א. דו"ח מרוכז של תיקים לחייב מלשכת ההוצל"פ, שממנו עולה שפתוחים בעניינו מספר תיקים כשהאחד מהם כולל חיוב בן 17,616 ₪ כשהזוכה הוא בנק הפועלים בע"מ.

ב. חשבון לשירותי כביש 6 בעניינם של 2 מתוך כלי-הרכב הנ"ל (מ.ר. 72-624-25 ו-89-012-13) משנת 2018 ששולמו בידי הגב' מועד מנסור, רעייתו של הטוען לזכות.

ג. תעודות ביטוח המתייחסות לרכב בעל מ.ר. 89-012-13. בכל הנוגע לרכב מ.ר. 72-455-71, צורפה פוליסת ביטוח על-שמו של אמויאל דניאל (הקשר של האחרון אל הטוען לזכות לא הוברר כלל ועיקר).

ד. הסכם מכירת רכב בין חברת ס.א.ל.ח למסחר 2011 בע"מ לבין הטוען לזכות ובה צוין שביום 23.11.17 רכש הטוען לזכות את הרכב מ.ר. 89-012-13 וכי ביום 1.2.18 רכש את הרכב מ.ר. 72-455-71.

ה. זכרון-דברים בין הנאשם לבין הטוען מיום 6.6.16 שלפיו הטוען יעביר 6 כלי-רכב שבבעלותו (שמספרם איננו מופיע) לרשות הנאשם, תמורת 1,000 ₪ צוין כי כלי-הרכב יותרו בבעלות הטוען ורק יירשמו על-שם הנאשם תמורת 1,000 ₪ בחודש.

ו. שובר השכרת רכב לידי מר אדון גאזי מעכו המתייחס לרכב מ.ר. 72-455-71 ולתקופה שבין 21.2.18 ו-1.3.18.

התביעה הודיעה בכתב לבית-המשפט ששלושת כלי-הרכב הנ"ל נתפסו מידי מר אדון גאזי (רכב מ.ר. 72-455-71); מר יוסי ואקנין (מ.ר. 72-624-25) ובידי מר סמיון קיטאר (מ.ר. 89-012-13).

הטוען לזכות העיד לפניי, לאחר שהוזהר כחוק וחזר על דבריו בתצהירו. הוא אישר כי פעל בעסק השכרת רכב ללא רישיון כחוק.

במסגרת חקירתו הנגדית בידי התובע אישר הטוען, שעת שהסוכן, אשר גרם להפללתו של הנאשם שהה במחיצתו, אכן שוחח עם הנאשם אך לא היה זה על ענייני סמים אלא על ענייני השכרת - כלי הרכב. הוא אישר כי נשפט ונדון בעבר בגין מעורבות בעבירות סמים. הטוען לא ידע למסור בבית-המשפט את פרטיהם של כלי-הרכב אשר נכללו בהסכם שערך לטענתו עם הנאשם ביום 6.6.16 (ס"ק (ה) לעיל). לא היו בידיו גם אישורים כלשהם על תשלום של סכום בן 1,000 ₪ מדי חודש לידי הנאשם בגין ההסכם האמור. כשהתובע הציג לו את העובדה שעל אחד מעותקיו של ההסכם האמור (מיום 6.6.16) מתנוססת חותמתו של עו"ד ג'בארין ואילו על אחר לא, לא ידע הטוען להסביר זאת. לדבריו, השניים ניגשו אל עו"ד ג'בארין בבית-המשפט וביקשו שיניח חותמתו על ההסכם. לא היתה בפיו תשובה לטענת התובע שלפיה אין כלל קיים עו"ד בשם האמור בספר לשכת עורכי-הדין בישראל. (הטענה הוכחה ע"י הצגה בהסכמה של פלט מאתר לשכת עורכי-הדין בעניין זה). בכל הנוגע לסתירות ביחס לתאריך רכישת כלי-הרכב מ.ר. 89-012-13 בין תצהירו השונים, טען הטוען שהדבר אירע מפאת שגיאה של עורך-דינו. הוא אישר שדניאל אמויאל, אשר פוליסת-ביטוח של אחד מכלי-

הרכב נרשמה על-שמו (כאמור לעיל) הוא חברו והוא היה זה שביקש ממנו להוציאה על שמו כטובה. הטוען שלל טענתו של התובע שהוא והנאשם ניהלו עסק משותף של השכרת כלי-רכב כאשר הנאשם רשום כבעלי כלי-הרכב ואילו הטוען מתחזק את העסק.

כן העיד מר לואי אבו אל היג'א אשר אישר שהוא מכיר את הטוען לזכות, אשר רכש ולעיתים החליף כלי-רכב במגרש שבבעלותו. לדבריו, הוא לא טרח להעביר כלי-רכב שמכר לו על-שמו מיד מפאת יחסי-אמון ששררו ביניהם. העד אישר שהטוען נהג להשכיר כלי-רכב בלא רישיונות כחוק. כן אישר שהטוען נהג לרכוש את כלי-הרכב על-שמו של הנאשם בשל בעיות בהוצאה לפועל. כשנשאל מדוע לא מסר זאת כשנחקר במשטרה, השיב שלא נשאל ולפיכך, לא ענה. לטענתו, במשטרה ידעו עובדה זו.

עורך-דינו של אחד מהנאשם, שמרשותם נתפס אחד משלושת כלי-הרכב הנ"ל (מר סמין קיטאין) מסר בשמו (בהסכמת הצדדים) שביום התפיסה הלה נסע עם חבר, אשר בהחזקתו היה כלי-הרכב. הוא עצמו לא שכר את כלי-הרכב ואף לא ידע למי שיך הרכב.

העיד לפני גם מר יוסי ועקנין, אשר מרשותו נתפס רכב מ.ר. 25-624-72. האמור במי שבעת מסירת עדותו שהה במעצר-בית בגין התפרצות. הוא מסר, שהרכב שנתפס מרשותו שיך לטוען לזכות. לטענתו, האחרון "הלווה" לו אותו בהיותו שלו. לדבריו בבית-המשפט **הוא איננו מכיר את הנאשם כלל ועיקר** ומעולם לא ראה אותו. **לא היתה בפיו תשובה, הכיצד מסר לשוטר שעצרו (כמופיע בדו"ח פעולה ת/5), ש"הרכב שיך למ' י' חברו"** וכי הוא משתמש ברכב כבר שבוע. כן לא היתה בפיו תשובה לשאלה מדוע אמר באמרתו (עליה חתם (ת/6) כי **אינו יודע למי שיך הרכב, שהוא קיבלו מחבר שאת שמו הוא איננו מעוניין למסור ואחר-כך ששכר את הרכב. למותר לציין, שכל הדברים הללו סותרים חזיתית את דבריו בעדותו לפני.**

סיכומי הצדדים

ב"כ המאשימה ציין, כי נקודת המוצא הינה ששלושת כלי-הרכב (קיה, יונדאי ופורד) הם רכושו של הנאשם שכן הנאשם הוכרז כסוחר-סמים ולפיכך, על בית-המשפט לצוות על חילוטם. לדעתו, הנאשם והטוען לזכות היו שותפים. בכל הנוגע לכלי-הרכב הרביעי, הרי שלדבריו, הוא הסכים להחזירו לידי חברת ס.א.ל.ח. למסחר בע"מ (באמצעות מר אבו-אל-היג'א) מאחר שהאחרונים הספיקו למכרו לצד שלישי תם-לב בתמורה, על המשמעויות הנובעות מכך. לטענת ב"כ המאשימה, הטוען לזכות לא עמד בנטל הראייתי המוטל עליו (להוכיח במאזן הסתברויות) שהוא הבעלים האמיתי והיחיד ברכב. בכל הנוגע למסמכים השונים שצורפו לתצהירו של הטוען לזכות, טען ב"כ המאשימה, שהללו אינם משכנעים וחסרים פרטים מהותיים, הדרושים לצורך קביעת מקוריותם. ב"כ המאשימה גם עמד על כך ש"עסקו" של הטוען לזכות לקה בשורה של היבטי אי-חוקיות (העדר היתר, היעדר דיווחים לרשויות המס וכו') ומכאן, שאותו עסק "לא קיים". בכל הנוגע למניע לרישום כלי-הרכב על-שמו של הנאשם, הרי שהטוען לזכות עשה כן כדי להערים על נושיו הפועלים באמצעות ההוצאה-לפועל ובל לבית-המשפט לתת ידו לעשייה שכזו.

את ההסכם בין הטוען לזכות לבין הנאשם כינה ב"כ המאשימה הסכם למראית עין כשתוכנו סותר את כותרתו. אין זה ברור על אלו כלי-רכב הוא חל וטענת הטוען לזכות כי ברשותו רשימה של כלי-הרכב לא הוכחה חרף הזדמנויות מרובות שניתנו לטוען לזכות להציגה. לדעת ב"כ המאשימה, ההסכם מיום 6.6.16 אינו אלא כסות לקשיים הכלכליים בין השניים שכן שניהם עוסקים בסחר בסמים. לפי הנטען, הוא נועד לאפשר לכל אחד מהם שייתפס בכף לטעון, שהאחר הוא למעשה בעלי-כלי-הרכב. להוכחת טענה זו הפנה ב"כ המאשימה אל תמלילי השיחות המוקלטות בין הסוכן לבין הנאשם

שבמהלכם שוחח הנאשם עם הטוען לזכות והוזכר המונח "דיסקים" כשהכוונה, לפי הנטען לסמים מסוג אקסטזי.

ב"כ המאשימה הפנה לתמיהה הכרוכה בהופעת חתימתו של עו"ד ג'בארין על ההסכם, בפרט על רקע העובדה ששמו איננו מופיע בספר לשכת עורכי-הדין.

ב"כ המאשימה טען שדבריו של מר וקנין, אשר ברשותו נתפס אחד מכלי-הרכב מדברים בעד עצמם. ניתן להבין שהוא מכיר היטב את הנאשם מה שעומד בסתירה גמורה לתיזה העובדתית שהוצגה ע"י הטוען לזכות. ב"כ המאשימה ביקש לדחות מכל וכל את הגרסה שאותה הציג בבית-המשפט, שלפיה אינו מכיר את הנאשם כלל ועיקר. גם הגעת הנאשם ביחד עם הטוען לזכות למגרשו של מר אבו-אל-היג'א לצורך מסחר בכלי-רכב סותרת למעשה, כך נטען, את טענת הטוען לזכות בדבר בעלותו הבלעדית בכלי-הרכב. ב"כ המאשימה טען, כי לכל היותר, הצליח הטוען לזכות להוכיח שהוא והנאשם שותפים. לנוכח דרך התנהלותו העסקית של הטוען לזכות עתר ב"כ המאשימה, שגם אם אורה להחזיר לו את כלי-הרכב, תינתן שהות למדינה לפעול באמצעים אחרים על-מנת לתפוס אותם לצורך היפרעות מהטוען לזכות במישורים משפטיים אחרים.

ב"כ הטוען לזכות עתר, כסעד ביניים, שאורה על שחרור כלי-הרכב לטובת הטוען לזכות תוך שהללו ישועבדו למדינה לבל ימשיך ויישחק ערכם.

ב"כ הטוען לזכות טען, כי התמונה המצטיירת ממכלול הראיות אשר באו לפני בית-המשפט לימדו שכלי-הרכב שייכים לטוען לזכות. לדבריו, העובדה שההסכם מ-6.6.16 נחתם על-ידי עו"ד ג'בארין רק באחד מהעתיקים, אינה מעלה ואיננה מורידה; הא ראייה, ההסכם הוצג למשטרה כשהוא איננו חתום בחותמתו של עורך-הדין הנ"ל. בהתייחסו לסוגיית התאריכים השונים שנרשמו במסמכים שונים ביחס למועד העברת בעלות ברכב הרי שהוא ציין, שהטעות בעניין זה היא שלו ואין זו אלא טעות-סופר. שורת הראיות אשר התלוותה לתצהיר: חשבוניות של כביש 6, פוליסת-ביטוח ועוד מלמדות על כך שכלי-הרכב אכן שייכים לטוען לזכות ולא לנאשם. בא-כוח הטוען לזכות, עו"ד אבו-חאטום, ביקש גם שאקבל את עדותו של מר ועקנין כאמינה, ואף כי אזמין בשנית עדים נוספים (שמדיהם נתפסו כלי-הרכב) על-מנת לשמוע גרסתם.

דין והכרעה לעניין החילוט

סוגייה אחת ויחידה עומדת להכרעה במסגרת החלטה זו.

עניינה בשאלה, **האם הצליח הטוען לזכות, מר סמיר מועד, לשכנע ברמה של מאזן הסתברויות ששלושת כלי-הרכב (יונדאי מ.ר. 89-012-13); פורד מ.ר. 72-455-71 ו-קיה מ.ר. 25-624-72), אכן שייכים לו במישור הקנייני ורישומם במשרד הרישוי על-שמו של הנאשם איננו משקף כהלכה את המציאות המשפטית בעניין זה.**

כידוע, רישום במשרד הרישוי איננו אלא רישום **הצהרתי**, אשר איננו משקף בהכרח קיומן של זכויות קנייניות (להבדיל מהרישום בלשכת רישום מקרקעין, ברישומי רשם המשכונות וכיוצ"ב). לפיכך, די לו לטוען לזכות להראות כי הרישום איננו משקף את המציאות הקניינית על-מנת לקבל לרשותו את כלי-הרכב.

עם זאת, כפי שציין בצדק ב"כ המאשימה המלומד בטיעוניו, הרישום במשרד הרישוי אכן מהווה ראייה לכאורית לאמיתות תוכנו והנטל בעניין זה, הן להביא ראיות, הן לשכנע, מוטל על מי שמבקש לסתור רישום זה.

ואכן, הטוען לזכות, מר מועד, הציג שורה של ראיות שבאמצעותן הוא ביקש להראות, כי כלי-הרכב נרשמו על-שמו של

הנאשם במסגרת הסכם שנחתם בינו לבין הטוען לזכות כאשר מטרת הדבר היתה להתחמק מנושיו של הטוען לזכות (במסגרת תיקי הוצאה לפועל אשר נוהלו בעניינו בלשכת ההוצאה לפועל). אינני סבור, שהעובדה בלבד, שמטרת ההסכם היתה לכאורה בלתי-חוקית (הונאת נושיו של הטוען לזכות) מצדיקה היא עצמה להפקיע את בעלותו בכלי-הרכב ולהורות על חילוטם על-ידי המדינה תוך קביעה שהללו שייכים לנאשם. התרופה (האזרחית) לניסיונו של הטוען לזכות להונות את נושיו היא על-ידי העברת מידע בדבר קיום נכסים בבעלותו ללשכת ההוצאה לפועל (ודרכה לנושיו) כדי שהללו יוכלו להיפרע מאותם נכסים בבוא השעה.

בנוסף לתצהירו של הטוען לזכות הובאו לפניי שורה של מסמכים, שבאמצעותם ביקש הטוען לזכות להראות בעלותו האמיתית והאותנטית בכלי-הרכב בהעדר קשר בין כלי-הרכב הללו לבין הנאשם, מר יפוח.

ואכן, הראיות אשר צורפו לתצהיר, כמפורט לעיל, אכן מלמדות על קשר בין הטוען לזכות לבין שלושת כלי-הרכב שבמחלוקת. האמור בחשבון לשירות כביש 6 המתייחס לשניים מכלי-הרכב (הקיה והיונדאי); פוליסות ביטוח המתייחסות לכל כלי-הרכב (אף כי אחת מהן (הפורד) נערכה ע"ש מר דניאל אמויאל, שלפי הנטען, הוא חברו של הטוען לזכות וערך את הפוליסה לפי בקשתו); חוזה רכישת כלי-רכב מחברת ס.א.ל.ח. למסחר על-שמו של הטוען לזכות (בעניינם של רכבי הקיה והיונדאי); זכרון-הדברים מיום 6.6.16 בו מדובר על כך שהטוען לזכות מתחייב להעביר הבעלות ב-6 כלי-רכב על-שמו של הנאשם תמורת 1,000 ₪ בחודש.

אכן, גם שובר השכרת רכב למר גאזי, אשר הוצג, מתיישב היטב עם העובדה שכלי-רכב זה נתפס ברשותו.

שמעתי את עדותו של הטוען לזכות, מר מועד.

לטעמי, ומתוך התרשמותי הבלתי אמצעית ממנו ומתשובותיו, אפשר להסתמך על עדותו רק מקום שזו מגובה במסמכים אותנטיים לנוכח תהיות פרכות וסתירות בעדות זו. שורה של שאלות שנשאל ע"י ב"כ המאשימה נותרו ללא מענה.

גם עדותו של לואי אבו-אל-היג'א, אשר באורח כללי היתה אמינה יותר מזו של מועד איננה נקייה מתהיות ותמיהות.

עדותו של יוסי ועקנין, אשר ברשותו נתפס אחד מכלי-הרכב הרשימה אותו ככזו שאין ניתן בה אמן לחלוטין הן בכל הנוגע לדרך מסירתה הן בכל הנוגע לסתירות בינה לבין מסמכים חיצוניים אשר הוצגו לו. יש לקבוע, על-סמך עדותו אחרונה זו, כי קיימת היכרות בינו לבין הנאשם וכי הנאשם דווקא היה זה שמסר לידי את כלי-הרכב שנתפס מרשותו ולא הטוען לזכות.

מהמכלול מצטיירת תמונה, אשר במסגרתה התקיים שיתוף-פעולה הדוק בין הנאשם לבין הטוען לזכות בכל הנוגע להפעלת עסק השכרת כלי-הרכב הבלתי-חוקי לכאורה אשר אותו הפעיל הטוען לזכות. לא הובררה עד תום סוגיית היקף שיתוף-הפעולה וסוגיית הבעלות האמיתית על כלי-הרכב. מוכן אני להניח, לטובת הטוען לזכות כי האמור בשותפות מלאה שבמסגרתה הבעלות בכל רכוש השותפות היתה בעלות משותפת. אכן, טענת הטוען לזכות כי הוא ממשיך ומשלם לנאשם 1,000 ₪ בחודש בתמורה לכך שכלי-הרכב רשומים על-שמו גם לאחר שזה נעצר ומצוי מאחורי סורג ובריח מזה זמן, מחזקת את התיזה שלפיה מדובר בשותפות דווקא ולא בהסכם לרישום כלי-הרכב על-שם מי שאין לו כל קשר לעסק שאותו ניהל הטוען לזכות.

המסקנה המתבקשת מן המכלול היא, כי ראוי לקבוע שהבעלות בכל המכוניות התפוסות מתחלקת חצי בחצי בין הנאשם שלבין טוען הזכות; שמחצית מערכן של המכוניות שייך אפוא לנאשם ומחצית לטוען לזכות.

בנסיבות אלה, הדרך הראויה לנהוג הינה לחלט מחצית משווין של שלוש המכוניות ולהחזיר מחצית לטוען לזכות (בכפוף למתן הזדמנות לנושיו, ע"י ההוצאה לפועל להיפרע ממנו מתמורת כלי-הרכב הנ"ל).

הוראות

אני מצהיר, אפוא, שמחצית מערכן של המכוניות הנדונות בהחלטה זו שייך לנאשם ומחצית מערכן שייך לטוען לזכות.

על-מנת לאפשר את ביצוע החלוקה הנ"ל יועברו כלי-הרכב התפוסים לידי האפוטרופוס הכללי (לפי סעיף 36ח(א) לפקודת הסמים המסוכנים). הרכוש המחולט יימכר על-פי כל דין. מסכום המכירה ינוכו הוצאות החילוט וההחזקה;

מחצית מהתמורה תועבר לרשות הקרן לניהול רכוש אשר חולט מסוחרי סמים (מכוח סעיף 36ח(ב) לפקודה).

היתרה תוחזר לטוען לזכות בכפוף למסירת הודעה לראש ההוצאה לפועל בחיפה על כך שכספים השייכים לטוען לזכות צפויים לשוב אליו אלא אם יעוקלו בהתאם להוראת ההוצאה לפועל.

אם בתום 30 ימים מיום מתן הודעה לראש ההוצאה לפועל בחיפה לא יינקט הליך של עיקול הכספים, הללו יוחזרו לרשות הטוען לזכות.

החלטה זו מהווה חלק בלתי-נפרד מגזר-הדין שניתן בתיק זה בעניינו של הנאשם מר מ' י'.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, י' טבת תשע"ט, 18 דצמבר 2018.